ŞAKA

— Bu sene yurdumuza ne kadar çok leylek akını var..

— Aman nazar değmesin, bizden başka nerede sağlam baca kaldı ki...

No 234

DÜNYA Karikatürleri

GEMİYİ DENİZE İNDİRME TÖRENİNDE.

— Zahmet etmeyiniz bayan, o kendi kendine gider.

Hizmetçi — Efendimizin beynini haşlayayım mı?..

Soğukkanlı avcı — (Uşağına) Öyle aptal aptal bakınacağına çakmaklı tüfeğimi getir de şu kaplanı vurayım..

Haftanın ŞAKASI

PERDEYE DİKKAT!..

Yeryüzünde kan gövdeyi götürürken yeni bir cephe daha açıldığını görüyoruz. Babıâli - Tepebaşı cephesi!.. Ne zamandanberi iki yokuş arasında bir yaylım ateşidir gidiyor. Bir tarafta tiyatro münekkitleri, öbür tarafta tiyatro ve rejisör!..

Bu kaçıncı cephedir?.. Hesabını çoktan şaşırdık. Ağır çapta bombardımanların yanında, arasıra anketlerde verilen cevaplar kabilinden küçük mitralyöz ateşleri de görülüyor. Hattâ etrafa şarapneller de sıçramaktadır.

Nerede ise Babıâli : «Tepebaşı cephesinde açılan cep, kuvvetlerimiz tarafından kuşatılmak üzeredir. Karşı taraf, yani Tepebaşı cephesi başkumandanı, Ofelya'nın beyaz gelinlik elbisesinden koparıp hazırladığı teslim bayrağını çekmek için hazırlıklar yapmaktadır.» tarzında günlük emirler neşredecektir.

Hangi tarafın haklı olduğunu bilmiyoruz.

Ancak «Karagöz» de bir temaşa şubesidir.

Temenni ederiz ki bütün bu gürültüler, bütün bu pek de hoş olmıyan dedikodular tiyatroya bir «Karagöz sonu» vermesin. Malûm a... Karagöz oyunları:

«Yıktın perdeyi eyledin viran!..»

Diye biter. İşte biz de böyle bir bitişten korkmaktayız. Perde sallanıyor gibi!..

Aman, perdeye dikkat!.. Bu tiyatrodur, Karagöz oynamıyor!..

●

ŞEKSPİR'İN RUHU..

Acaba bizde tiyatronun her şeyi neden böyle gürültülü olur ?.. Bir yerli piyes ortaya çıkar. Aktör, muharrir, münekkit birbirine girerler. Hattâ bazan daha da ileri gidilir:

— Sen benden aldın...

— Hayır sen benden çaldın...

Diye aynı piyes için biribirini düelloya davet eden tiyatro meraklılarına, piyes müelliflerine raslarız.

Zaten bizde tiyatro demek baştan başa düello demektir. Sözle düello, daha olmazsa sopa düellosu!.. Hattâ elâlem kışın yakacak odun bulamazken gazete ve mecmua sütunlarındaki tiyatro yazıları arasında «meşe sopası»ndan geçilmez!..

Acaba tiyatromuzun temelleri niçin böyle muhtelif tarzların, düellolaların üzerine kurulmuştur?.. Neden bu kadar gürültülüdür?.. Herhalde Şekspir'in piyesleri ile başlayıp, yine Şekspir'in bir tek sahnede 40 kişinin birden birbirlerini kılıçtan geçirip yine hep birden öldüğü piyeslerle mevsimi bitirmemizin sebebi olacak..

Kendimize daha az yavuz, daha az asabî, daha yumuşak başlı bir muharrir seçip de onunla mevsimi açsak belki hakkımızda hayırlı olur.

Zira Şekspir'in heyecanlı ruhu aktörlerle münekkitleri ebedî bir düello içinde bırakıyor.

O yattıkça bunlar dövüşüyorlar!..

●

SATILIK..

Gazetelerdeki küçük ilânların «Satılık Eşya» kısmında bazan pek meraklı şeylere raslamak kabildir. Meselâ geçenlerde iyi kullanılmış henüz yeni sayılabilecek bir smokinin satılık olduğu, görmek istiyenlerin saat 10 ile 14 arasında bilmem hangi adrese gitmeleri bildirilliyordu. Ayrıca telefon etmek istiyenler için de bir numara konulmuştu.

Vapur mu alıyorsunuz ?.. Eski elbise mi?.. Fakat bu haftaki gazetelerde daha güzel bir ilân çıktı:

«Yalnız iki defa giyilmiş ve ayağı sıktığı için elden çıkarılan, en güzel Fransız rugânî dan balo iskarpini. Görmek istiyenler pazardan başka her gün «....» caddesinde tütüncü «....» ye müracaat edebilirler.»

Eski eşyaya rağbet artıyor.

Harp biraz daha devam ederse ilânlar arasında şöylelerini de göreceğiz:

«Taşraya azimet dolayısile acele satılık elden düşme, az kullanılmış kelepir kravat.. Ehven fiyatla verilecektir, mutavassıt kabul olunmaz. Hava parası alınmaz.»

●

AŞK MEKTUBU!..

Arkadaşlarımızdan biri yazısında şöyle yanılıp yakılıyordu:

«Aşk mektupları edebiyatın roman, hikâye, şiir, tiyatro gibi başlı başına ve mühim bir şubesi idi. Eskiden dünya edebiyatının bu kolu çok kuvvetli idi. Zira âşıklar mektup yazarlardı. Şimdikiler ne yapıyorlar acaba?..»

Arkadaşımızın merakını giderelim: Telefon ediyorlar. Fakat yine de aşk mektupları yazanlar da var. Hem de yepyeni bir tarzda. Dün bana bunlardan bir nümune gösterdiler. Şöyle deniliyordu:

«İnceliğin, şıklığın, zekân, çekiciliğin ve binbir meziyetin ile sen Penisilin gibi bir kadınsın. Penisilin gibi her derde devasın. Fakat yine Penisilin gibi seni bulmak ve ele geçirmek mümkün değildir.

Penisilin kadar, belki de daha fazla kıymetlisin sevgilim... Benim ruhumun penisilini!..»

Nasıl aşk mektuplarında epeyce ilerleyiş var değil mi?..

ŞAKACI

Sayı: 234, Sene: 5, Cilt: 9. Fiatı 15 Kuruş 24 NİSAN 1945

SAHİBİ:
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane: İstanbul: Ankara Caddesi No. 71, İkinci kat Hususî Daire
Telefon: 21649 ● Posta kutusu 364
Telgraf adresi: İstanbul ŞAKA

ŞAKA

ABONE ŞARTLARI
TÜRKİYE İÇİN: Seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı, 190 kuruştur.
YABANCI MEMLEKETLER İÇİN: Seneliği 12 lira, altı aylığı 6 lira.
Üç aylık abone kaydolunmaz.

● HER HAFTA SALI GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ●

— On beş lira verip doktora yittim... Denizin faydasini yorursun dedi.. Daha bir liralik bile balik tutamadık Rebeka!..

Konferans

Bizde: «En çok konuşulan adam kimdir?» diye bir anket yapılsa mutlaka en iyi derecelerden birini — tabiî Ertuğrul Muhsinden sonra — Nurullah Ataç *kazanır*. Misal vereyim:

En ağır başlı, ilmî, fennî konferanslar gazetelerimizde çok defa iki satırla olsun yer bulamazken karaya ak, aka kara demeği kendisine en büyük hayat prensipi addeden Nurullah Ataç'ın meşhur dedikodulu konferansı hakkında sütun sütun yazılar yazılıyor.

Lâkin meslekdaşlarımızdan hiç birinin haberleri yok. Nurullah Ataç o meşhur konferanstan sonra geçen hafta İstanbula geldiği zaman ikinci ve daha dedikodulu bir konferans vermiştir.

Başka hiç bir gazeteci bulunmadığı için bu meraklı konferansı, ehemmiyetinden dolayı «Ş A K A» namına kaydettim.

Dünya konferansı San Fransiskoda toplanırken, Nurullah Atacın konferansı da genç şairlerin açık hava karargâhı olan Küllük kahvesinde verilmiştir. Konferansın mevzuu «Şairler ve Kuşlar» dı.

Nurullah Ataç bir iskemlenin üstüne çıkarak konferansını verdi. Sözleri zaman zaman genç şairlerin alkışları, ve kahveci çırağı meşhur, İbrahimin:

— Çay bir, ıhlamur iki, kahve ikiii!.. Nârasiyle kesilmesine rağmen üstat hiç aldırış etmeden devam ediyordu. «Şairler ve Kuşlar» konferasında Nurullah Ataç şunları söyledi:

— Bütün kuşlar şairdir. Yalnız bir tanesi müstesna...

Nurullah Ataç durdu. Etra-

Sayı: 234, Sene: 5, Cilt: 9. Fiatı 15 Kuruş 24 NİSAN 1945

SAHİBİ:

A. CEMAL ERKSAN

İdarehane: İstanbul: Ankara Caddesi No. 71, İkinci kat Hususî Daire

Telefon: 21649 ● Posta kutusu 364

Telgraf adresi: İstanbul ŞAKA

ŞAKA

ABONE ŞARTLARI

TÜRKİYE İÇİN: Seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı, 190 kuruştur.

YABANCI MEMLEKETLER İÇİN: Seneliği 12 lira, altı aylığı 6 lira.

Üç aylık abone kaydolunmaz.

● HER HAFTA SALI GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ●

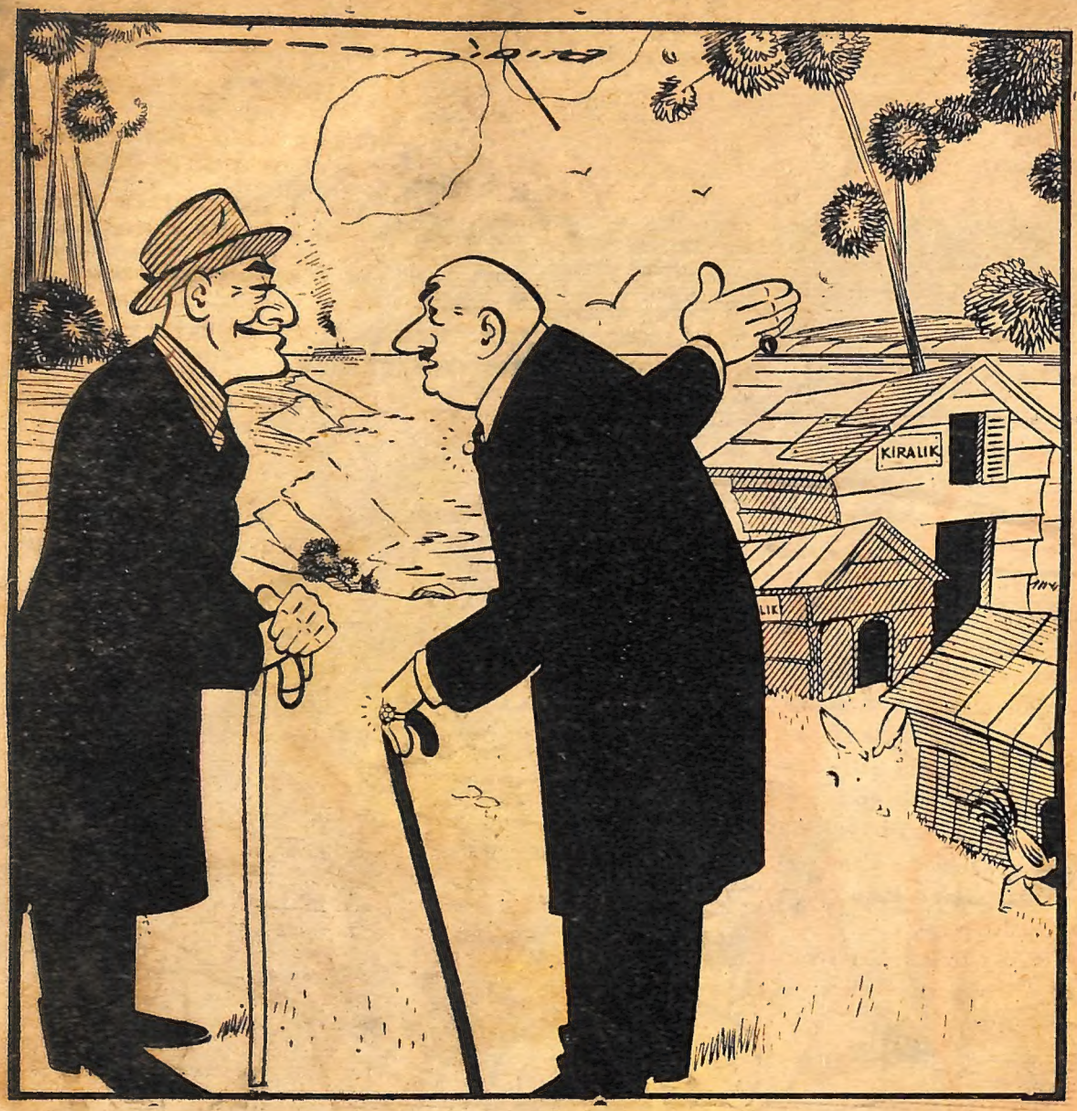

SAYFİYELERE HÜCUM...

— Ne o, tavuk beslemekten usandın mı?.. Kümeslere «Kiralık» levhası asmışsın!..
— Ne yaparsın, sayfiye zamanı geldi, bu iş daha kârlı!...

fına bakınarak kalabalık üzerinde uyandırdığı tesiri gözleri ile ölçtükten sonra yeryüzünde şair olmıyan tek kuşun ismini şöyle söyledi:

— Kumru!..

Herkes kumrunun neden dolayı şair olmadığını öğrenmek için merakla bekliyordu.

Kahveci çırağı İbrahimin sesi araya karıştı:

— Yandaki masaya iki gazoz ver... Patlat bir!..

Nurullah Ataç devam etti:

— Evet... Yalnız kumrular şair değillerdir... Neden mi?. Zira kumruların ötüşünden biz bir mâna çıkarırız. Çocukluğunuzdan beri dikkat etmediniz mi?.. Kumru nasıl öter?. Söyle...

Hepimiz durduk. Meşhur münekkidin kumrular gibi şakır şakır ötmesini bekliyorduk O devam etti.

— Evet bayanlar baylar... Kumru şöyle, mânalı bir tarzda ötmez mi?

«Üsküdara gidelim»
«Üsküdara gidelim»
«Lokum, şerbet içelim»
«Üsküdara gidelim..»

Çocukluğumuzdan beri kumruların dilinden bu mânayı çıkarmaz mıyız?

Kumrular bize hep «Üsküdara gitmekten bahsetmezler mi? O halde demek ki kumrunun ötüşü mânalıdır. Mânalı olunca da şiirle alâkası yoktur:

Ondan başka öten kuşların, ötüşlerinde hiç bir mâna olmadığından dolayı hepsi şairdirler. Meselâ karga büyük şairdir. İspinoz kuşların Orhan Velisidir. Ağaçkakan başlıbaşına bir sanatkârdır.

Ve tekrar edeyim, mânası olmayarak öten bütün kuşlar şairdirler.

Küllük kahvesinde öyle bir alkış koptu ki yer ve gök inledi. Bütün yeni şairler ayağa kalkmışlar, avuçlarından şıpır şıpır kan damlamacasına bu sözleri alkışlıyorlardı.

Alkış sesi öylesine etrafı sarmıştı ki Bayezit meydanında, bir ucu tâ «Haydarbey Havuzu» na dayanan bir kalabalık toplanmıştı. Hayretle gençlere bakıyorlardı.

Alkış gürültüsü esnasında hececilerden bir şair elini kolunu oynatarak bir şeyler söylemeğe çalışıyordu amma sesini işittiremiyordu ki.. uzaktan bu şairi Halit Fahri Ozansoy'a benzettim. Gürültü biraz dinince Halit Fahri konferansçıya şöyle bağırdı:

— Peki... Yeryüzünde şair olmıyan tek kuş kumrudur öyle mi?..

Nurullah Ataç cevap verdi:

— Evet.. Zira dediğim gibi yalnız onun ötüşünden mâna çıkar..

«Baykuş» müellifi «Atmaca» gibi atıldı:

— Ya papağan?. ya papağan?

Böyle söyliyerek «Nasıl ekşittim?» diye muzaffer bir eda ile etrafına bakındı.

Nurullah Ataç devam etti:

— Ben papağanı şair addediyorum azizim... Hem de yeni şairlerden... Zira söylediği şeyin mânasını bilmez ki... Kullandığı kelimelerin mânasının farkında değildir o... Bunun için şair sayılır..

Şiddetli alkışlar!.. Bu sırada Halit Fahri yine birşeyler söyledi. Galiba itiraz etti. Zira şiddetle kolunu oynattığı, kafasını salladığı görülüyordu. Ama bir sessiz film kahramanı gibi ağzından çıkanlar duyulmuyordu. Yalnız alkışlar hafifledikçe söylediklerinden parça parça: «Şiir... Kumru... Mâna... Baykuş... Kafiye... Papağan... Üsküdara gidelim...Yeni şiir... Lokum içelim, şerbet yiyelim..» gibi kelimeler arada bir işitilmekte idi.

Bu sefer yeni şairler, bu yeni şiirinden dolayı Halit Fahriye dönüp onu alkışlamağa başladılar. İşte konferans da böylece bitti!... **Hikmet Feridun ES**

MUSİKİ TENKİDİ

İstanbul Konservatuvarının musiki konserine gitmişlerdi. Fasıl heyeti sahneye girince Bayan N. kocasının kolunu çekti:

— Bak bak, dedi, Safiye nakadar zayıflamış..

Sonra dudaklarını büktü:

— Elbisesi de fazla frapan...

Bay güldü:

— Çok doğru görüyorsunuz, musiki tenkidi de bu kadar olur hani...

TEFRİKA

Pek hoşsohbet geçinir, ötede beride fıkralar anlatırdı. Yine bir gün böyle bir niyetle söze başlamıştı. Fakat bitirmek kısmet olmadı. Zira onu tanıdıkları için, meclistekiler sanki hiçbir şey yokmuş gibi araya lâf karıştırdılar. Fakat hoşsohbet zat pişkindi. Bir müddet sonra hikâyesine yine başladı. Ayni hâdise tekrarlandı. Üçüncü defa ayni hikâyeye şöyle başladı:

— Geçen tefrikalarımın hulâsasını söyliyeyim, ondan sonra fıkranın mabadini anlatırım!

NÜFUS BAŞINA İKİ KİLO ZEYTİNYAĞI DAĞITILACAK

Salamon — Ah Rebeka, inşallah ikiz doğurursun...

Rebeka — Aman sus, masrafına dayanabilir misin?..

Salamon — Ne yaparsın zeytinyağının hatiri için katlanirim..

— Bir doktor evlenme teklif etti, fakat reddettim!..

— İşine gelmedi mi?..

— Evet, sık sık gece nöbeti tutuyormuş...

...ye Bakar?..

Çapkın koca başka kol,
Başka kucağa bakar!..
Geçer saf karısından,
Sürtük kaltağa bakar!..
Yani: Evli hem keldir,
Hem de tarağa bakar!..
Karısı da nihayet
Azar, sokağa bakar!..
Sayın Bay başındaki
Dala, budağa bakar!..
Tramvay yok; boş yere
Herkes durağa bakar!..
Radyonun işlemesi
Bazan plâğa bakar!..
Dalkavuk yamanacak
Yağlı konağa bakar!..
Köpek, yalamak için
Mutlak çanağa bakar!..
Kübik şair.. diyerek
Cihan ahmağa bakar!..
Yazısında mâna yok,
Kim bu taslağa bakar!..

Bu zamanda misafir
Önce mutfağa bakar!..
Bu kriz yıllarında
Herkes gırtlağa bakar!..
Bayım yolda kız bulur:
Ağza, dudağa bakar!..
Sarı boyalı saça
Pembe tırnağa bakar!..
Nikâh kıyar.. gururla
Tele, duvağa bakar!..
Üç ayda doğurunca
Şaşkın kundağa bakar!..
Necdet yakını görür,
Hem de uzağa bakar!..
Hayatta ne dolaba,
Ne fırıldağa bakar!..
Yurda ve ay-yıldızlı
Aziz bayrağa bakar!..
Yaşar alın terile!..
Bir gül yanağa bakar!..

Necdet Rüştü EFE

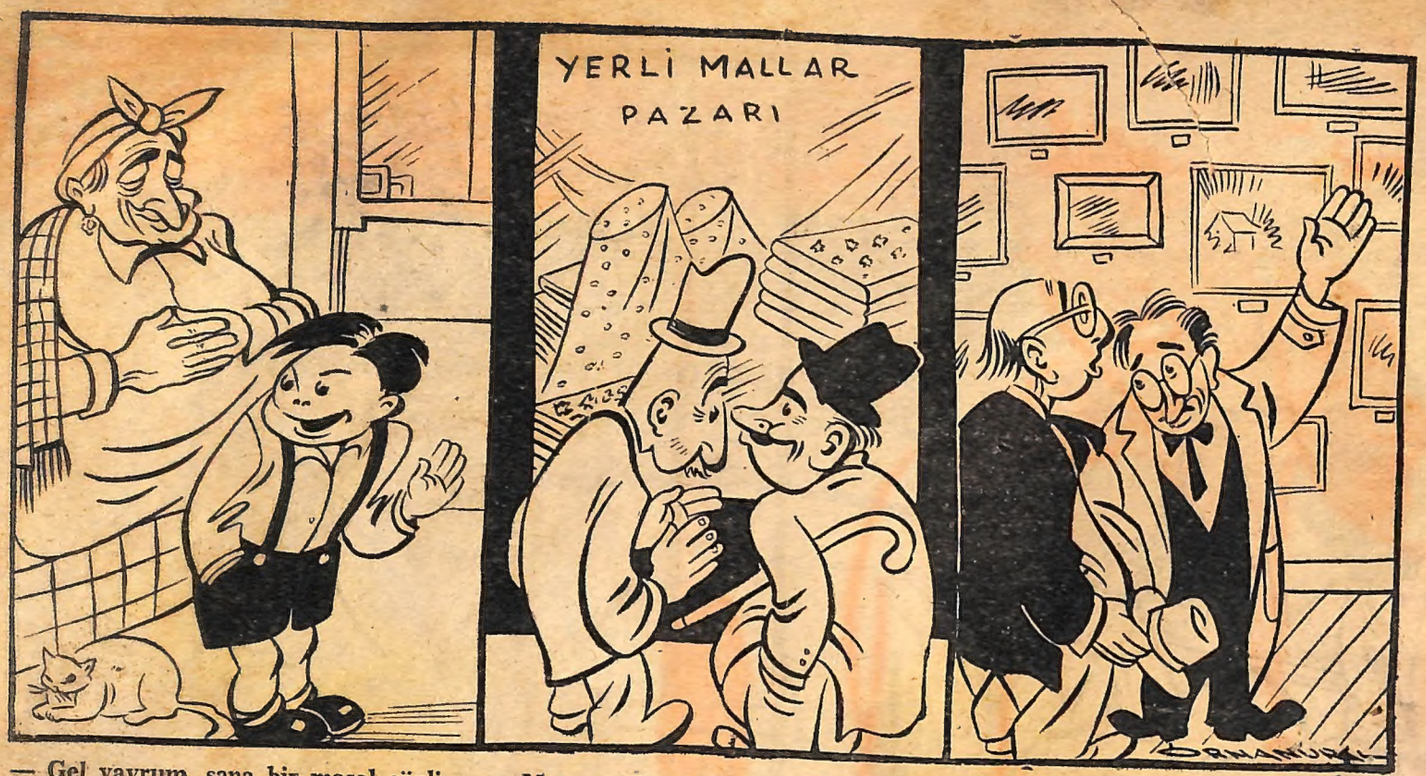

— Gel yavrum, sana bir masal söyliyeyim. Bir varmış, bir yokmuş!..
— Biliyorum büyük anne... Yeni gelen İngiliz kumaşlarından bahsedecek-sin...

— Mayıs sonlarında kuponla pamuklu dağıtılacakmış...
— Ayol, bu kadar bekledikten sonra bari şunu gelecek kışa dağıtsalar da ısınsak...

— Sergide 180 parça yağlı boya var..
— Tevekkeli şehrimizde yağ sıkıntısı çekilmiyor..

Güzel Bir Çare

Son lodos fırtınası, İstanbulun bir çok semtlerinde esaslı tahribat yapmıştı.. kenar mahallelerdeki bazı evler yıkılmış, bir çok yüksek apartmanların kiremitleri uçmuştu. Lodos fırtınasından zarar gören apartmanlar arasında, Rabia ile kocasının oturmakta olduğu apartman da vardı. Havalar kurak gittiği müddetce, Lodosun yaptığı bu tahribat pek de kendini hissettirmemişti. Fakat İstanbulun o bitmez tükenmez yağmurları başlayınca, her şey kendini açığa vurdu.

Bir akşam Semih, işinden evine döndüğü zaman oldukça hazin ve can sıkıcı bir manzara ile karşılaştı. Karısı Rabia, perişan ve bitkin br halde odanın eşiğinde oturuyor, yorgun ve kızarmış gözlerle odanın orte yerinde durmakta olan liğene bakıyordu, tavandan liğene muntazam fasılalarla, şıpır şıpır sular damlıyordu.

Odanın tam orta yerine rastlayan tavan parçası sap sarı olmuş, yer yer âdeta küflü bir manzara almıştı. Yemek masası odanın bir kenarına çekilmiş, odanın içindeki eşyalardan mühim bir kısmı, masanın altına yığılmıştı.

Semih, bu acınacak manzarayı görünce üzülmekle beraber, hiç renk vermedi. Karısına dönerek:

— Rabiacığım, dedi. Hiç keder etme!.. Yağmur nasıl olsa dinecek. O zaman, elbette şu tavanın bir icabına bakarız.

Rabia, zor zaptedilir bir öfke ile:

— Fakat Semihçiğim, nasıl keder etmiyeyim?. Şu odanın haline bir baksana!. Suları döke döke canım çıktı.. ne olursun, şu leğeni de sen döküver!

Semih merhametle karısına baktı. Hiçbir şey söylemeden, yerdeki su dolu leğeni alıp döktü ve tekrar boş olarak odanın orta yerine getirdi.

Semih şaşkın, şaşkın bir müddet kâh karısına, kâh muntazam fasılalarla tavandan damlamakta olan sulara baktı. Sonra da:

— Rabia, dedi, ben ev sahibini bulmağa gidiyorum. Vâkıa şimdi onların burnu kaf dağında.. ama ben gene de yalvarır, yakarır, şu kiremitlerin bir icabına bakmasını rica ederim.

Semih bunları söyledikten sonra pardösüsünü giydi ve ev sahibini aramağa gitti.

Ev sahipleri pek de uzakta oturmuyordu. Semih, hiç bir başlangıca lüzum görmeden doğrudan doğruya vaziyeti anlattı ve mümkün olduğu kadar süratle damı aktarmasını rica etti. Ev sahibi, suratını ekşiterek bu izahatı dinledi. Sonra da :

— Vallahi kardeşim, dedi, ben apartmanın damını aktaralı daha onbeş gün olmadı. Lodosun benim apartmana bir tesir yaptığını sanmıyorum. Onun için evin akacağına pek de aklım ermiyor.

Semih, evsahibinin bu sözlerinden açıkça sinirlendi:

— Fakat rica ederim, dedi, ben yalan söyleyecek değilim.. bilhassa büyük oda oturulmıyacak bir haldedir.

Evsahibi, cansıkıntısını ifade eden bir eda ile:

— Vallahi siz ne derseniz deyiniz!.. Benim bu işe pek de aklım ermiyor. Büyük yağmurlarda her ev akar.. Sonra çok fazla rahatsız oluyorsanız, ben sizi zorla tutmuyorum.. Velhasıl gözlerimle evin aktığını görmedikçe inanmakta mazurum

Semih, soğukkanlılığı ele alarak:

— Şu hlade zahmet edip eve kadar teşrif buyurun!.. O zaman sözlerimin doğruluğunu siz de takdir buyursunuz!.. Konturat ahkâmına göre damın tamiri size aittir. Yoksa, ben de birini getirip damı aktartabilirim.

Evsahibi, böyle akşam vakti keyfini bozarak sokağa çıkmak istemedi. Müsait bir zamanda uğrıyacağını vâdederek Semihi başından savdı.

Semih evine döndüğü zaman, karısını leğenin başında ağlar bir vaziyette buldu. Onu

teselli ederek ve kıvırcık saçlarını okşıyarak:

— Rabiacığım, dedi, sen çok yoruldun!. Git, yat. Leğenin başında ben nöbet beklerim.

Rabia yatmağa gitti. Zavallı Semih, şafak sökünceye kadar sularla mücadele etti. Leğen her doldukça, onu götürüp döktü. Ancak sabahleyin, yağmurun dinmesinden sonra biraz gözlerini kapadı.

Bir saat bile uyumağa fırsat bulmadan, karısı, ev sahibinin geldiğini haber vermek suretile onu uyandırdı.

Evsahibini içeri aldılar.. Evsahibi, uzun müddet tavanı tetkik ettikten sonra, iki parmağile alt dudağından tutarak:

— Doğrusunu isterseniz ben herhangi bir akıntı görmüyorum. Evet, tavanda bazı izler var, ama, bu eski akıntının izleri. Dam aktarıldıktan sonra bir şey kalmamıştı..

— Fakat rica ederim, yağmurun kesildiğini görmüyor musunuz?

— Dün gece yağmur yağıyor muydu ?

— Tabiî.. hem de bardaktan boşanırcasına..

— Şu halde kabahat evde değil, yağmurda imiş...

Evsahibi bunarı söyledikten sonra, daha fazla durmağa lüzum görmeden çıkıp gitti.

Bu hâdiseden takriben bir hafta sonra, Semih işinden dönerek evine geldiği zaman ortalık kararmış, yine yağmur ihtimali baş göstermişti. Semih, derhal pardösüsünü giyerek evsahibine koştu. Büyük bir samimiyetle:

— Bu akşam bize, yemeğe teşrifinizi ricaya geldim, dedi, Bu gece evlenişimizin yıldönümü.. İstanbulun yabancısı olduğumuz için, sizden başka davet edebileceğimiz samimi bir dostumuz da yok.. Herhalde bizi kırmıyacağınızı umarız.

Evsahibi biraz nazlandıktan sonra daveti kabul etti. Semih'le birlikte yola çıktı.

Rabia, evsahibini büyük bir nezaketle karşıladı. Usta bir ev kadını eliyle hazırlanmış masayı göstererek:

— Rica ederim beyefendi, şuracığa buyurun, diyerek,

ÇOCUK BAYRAMINDA:

— İsteyenin bir yüzü kara, vermiyenin iki yüzü kara...

Masalların Erkeği

ROMAN

Evet burası odaları ikişer ikişer saran balkonlarla dolu idi. Bir anda yanındaki balkonda bir ipek fışırtısı... Lâcivert pijaması içinde Aslı han meydana çıktı.

— Aslı!..

— Cemil Ağabey!.

— Bu ne karşılaşma!.

— Romanları yazmak değil, yapmak marifettir!.. Beni ziyaret etmez misin?. Balkonda ayakta konuşamayız. Hemen bitişiğindeki kapı...

Cemil Çöl bir rüyanın içinde imiş gibi kendi odasından çıktı. Bitişik odaya gelmeden kapı aralandı. Ve hayatındaki eşiklerin en heyecan vericisini atladı.

Aslı han kırmızı, nemli dudakları ile onu hasretle öptü. Ve sarı döşemeli geniş bir kanapeye oturttu. Bir yandan:

— Kırk yaşına bastığın gece odana geldiğim zaman senin kıyafetin ne samimi idi. Şimdi de benimki... Hakikaten Aslının saçları dağınık ve ıslakça idi. Banyodan çıkmışa benziyordu. Önü açıktı. Karyolanın üstüne bir sürü elbise atılmıştı.

Cemil Çöl rüyaların en güzelinin masalların en tatlısının içinde idi.

Aylardanberi itiraf edemediği bir çok sırları artık daha fazla saklamağa kendisinde kuvvet bulamıyordu.

Bu az ışıklı, dünyanın bir ucunda otel odası!.. Bu yaz gecesi... açık pencere... Ve alabildiğine yıldızlar... Ve Aslı han... Bir insan için bu kadar büyük saadet olabilir mi idi?

Aslı onun iskemlesinin kol dayanacak yerine oturmuştu, Vücudile de kendisine yaslanıyordu.

Cemil Çöl bu sefer ona istemeden bir sigara verdi. Bunu yaktıktan sonra sordu:

— Buralara kadar yalnız mı geldin?...

Böyle söyliyerek etrafına bakınıyordu. Burası tek oda değildi. İç içe iki oda ve bir banyo idi.

Tam bu anda banyodan sırtında bornoz, sırılsıklam saçları yüzüne dökülmüş, her telin ucunda da parlak bir damla ile bir genç adam çıktı.

Bu Aslının eski nişanlısı idi. Gülerek Cemil Çölün elini sıktı:

— Nihayet bayılmadan bir nikâh kıymak kabil oldu, Cemil Ağabey!.. dedi. Sonra ilâve etti:

— Bütün bunları, saadetimizi size borçluyuz...

Aslı Cemil Çölün boynuna kolunu doladı. Onu öperken:

— Hakikaten öyle... dedi, senin sözlerin, nasihatlerin olmasaydı... Halbuki şimdi ne derecede mes'udum!..

Cemil Çölü bir daha öptü.

Ve sonra iki yeni evli bülbül gibi konuşmağa başladılar:

— Evlenir evlenmez sizi bulmağa karar verdik. Hem dünyanın en iyi balayı seyahatini yapacak, hem de sonunda sizi görecektik.....

Aslı durdu ve sordu:

— Nasıl bu geceki sürpriz..

Hakikaten müthişti... Filizkıran fırtınası.... Bir genç kız kaprisi halinde gelip geçen ve uzaklaşan o kadar çok şey vardı ki...

Yeni evliler bir buçuk aydan beri dolaşıyorlardı. Bir an evvel İstanbula gidip daimî yuvalarını kurmağa can atıyorlardı.

Öteki tarafta ise serseri bir Cemil Çölle, dünyanın en serseri ve sevimli kadını vardı.

Ertesi günü yeni evliler İstanbula doğru yola çıkarlarken Cemil Çölle Miss Bennyworth kendilerini uzak memleketlere götürecek başka bir vapura biniyorlardı.

Filizkıran fırtınası bitmişti.

SON

evsahibini, önceden hazırlanmış koltuklardan birine oturttu.

Evsahibi, henüz iki kadeh rakı yuvarlamağa fırsat bulmadan, ense köküne buz gibi bir şeyin damladığını hissetti. Korku ile tavana baktı. Tavanda, düşmek için sıra bekliyen bir yığın su damlalarının titreş - tiklerini farketti. Fakat renk vermeksizin içmesine ve yemesine devam etti. Çok geçmeden, tavandaki damlalar, ard arda ensesine düşmeğe başladılar.

Evsahibi ensesini kıstı. Fakat bu da para etmedi. Damlalar hızlaştıkça hızlaştı ve âdeta ince bir sicim halini aldı.

Rabia ile Semih, hiç bir şeyin farkında değillermiş gibi, evsahibine ikram etmekte birbirlerile yarış ediyorlar, zerre kadar renk vermiyorlardı.

Evsahibi bir müddet daha bu hale dayandı. Fakat bu su işkencesi, nihayet, öyle bir hal aldı ki, adamcağız çıldırma derecesine geldi. Bu vaziyet biraz daha devam ederse, karı kocanın gırtlağına sarılacağını, ortalığı kırıp geçireceğini hissetti. Deli gibi yerinden fırladı. Bir tavana, br de karı kocanın yüzüne bakarak, aynı hızla sokağa çıktı.

Bu hâdiseden bir gün sonra, Rabia, damın aktarıldığını kocasına haber verirken, Semih:

— Rabiacığım, az kurnazlardan değilsin, doğrusu, diyordu.

Rabia, baygın baygın kocasına bakarak:

— Kurnaz olduğumu daha yeni mi öğreniyorsun? dedi. Bu, seni yakalamamdan belli değil mi?

HİKÂYECİ

Mayıs Gecesi

Büyük Hikâye

Yazan:

Hasan Ali Ediz

— 1 —

Hemen hemen yarım saattenberi demir almakta olan «Fezara» vapuru, nihayet, üçüncü düdüğünü öttürerek, Sarayburnunu dönmeğe başladı.

Mayısın sonlarına raslıyan güzel, aylı bir gece idi. Belli belirsiz hafif bir lodos esiyordu. Bol bir ay ışığı altında pırıldayan Marmara, her zamankinden güzeldi. Tabiatın bu güzelliği, vapurdaki insanlara da sirayet etmişti. Vapuru dolduran, kadınlı erkekli insan kalabalığının yüzünde, iyi bir şeyler beklîyen, iyi bir şeyler arzulayan gizli bir neşe vardı.

Bu yıl biraz geciken baharın bu ilk güzel günleri, damarlardaki kanı, âdeta birdenbire kamçılamış gibi idi. Birinci mevki salonunda müzik başlamış, solistler en güzel seslerile etrafa neşe ve zevk saçmağa koyulmuşlardı.

Birinci mevki salonundaki bu neşeli hava gece yarısından çok sonraya kadar sürmüştü. Herkes yavaş yavaş kamarasına dağılırken, muharrir İhsan Ferit de oturmakta olduğu masasından kalktı. Vapurun güvertesine çıkarak uzun uzun ışıklı denizi seyretti. Etraftaki umumî neşeye rağmen, içinde, kendisinin de sebebini pek tayin edemediği bir üzüntü vardı. İhsan Ferit, vapur Çanakkaleyi geçerken kamarasına çekildi.

***

İhsan Ferit, yalnız başına seyahate çıkmıştı. Esasen bu onun yurt dışına ilk seyahati idi. Uzun zamandır bir miras işi için Mısıra gitmesi lâzımdı. Seyahate en elverişli olan bahar mevsimini seçti.

Seyahatinin birinci gecesini, tatlı, biraz da üzüntülü bir kendinden geçme hali içinde geçirmişti.. Ertesi gün geç vakit, hoş bir rehavet içinde uyandı. Kuvveti, enerjisi, her zamandan fazla yerinde idi.. Tatlı tatlı gerindi. İstanbuldaki gürültülü, yorucu hayattan sonra, güzel bir mevsime raslıyan bu deniz seyahati pek hoşuna gitmişti..

İhsan Ferit bekârdı. Bunun çekinilmesi zor bir neticesi olarak, intizamsız bir hayat sürüyordu.. Zaman zaman, bu yaşayıştan yorulduğu, şöyle başını dinliyecek, sessiz bir köşe aradığı sık sık olurdu. İhsan Ferit, bazan bu isteğine uyar ve seçtiği bir köşeye çekilirdi. Fakat bu nihayet üç - beş günü geçmezdi. Derhal eski alışkanlıkla, o gürültülü hayat onu çekmeğe başlar, ve o. bütün iradesini gevşeten o cazibeye kendini bırakmış bir halde, tekrar eski gürültülü yaşayışına dönerdi.

Bu defa Mısır seyahati imkânları baş gösterdiği zaman İhsan Ferit, bu seyahati biraz da bu dinlenme fırsatı olarak karşılamıştı. Ama, daha seyahatinin ilk saatlerinde, bu yabancı çevre onu sıkmağa başlamış, İstanbulu arar gibi olmuştu. Vapurdaki umumî neşeye rağmen, kendisinin de sebebini bilmediği gizli bir üzüntüye kapılması, galiba biraz da bunun bir ifadesi idi.

«Fezara» nın şık ve çeşitli yolcuları arasında İhsan Ferid'in, tek bir tanıdığı yoktu. Öğle yemeğinde, bütün yolcuları teker teker gözden geçirmiş, dikkat ve ilgisini çekebilecek, enteresan bir yüz görememişti: Etrafındaki insanlar, her gün eşine rasladığı binlercesinden farksızdı.

Yolculuğunun ikinci gecesinde, İhsan Ferit, solanda oturmadı. Akşam yemeğini yer yemez, güverteye çıktı. Vapur Ege denizinden geçiyordu. Ay ışığı, bir gece evvelkinden güzeldi. Havada, sinirleri gevşeten bir ılıklık, acayip bir koku vardı. Adım başında raslanan fenerler, yaz gecelerinde, yanıp sönen ateş böceklerini andırıyorlardı..

İhsan Ferit, dalgın dalgın güvertede dolaşırken, birdenbire, tek başına parmaklığa yaslanmış, denizi seyreden genç bir kadın farketti. Ayın mavimtırak ışıkları, genç kadının ince profili üzerinde oynaşıyordu. Kadın uzun boylu, geniş omuzlu, geniş kalçalı, ince belli idi.. Bileklerine doğru incelen bacakları fevkalâde düzgün, fevkalâde güzeldi.. Kadın, ay ışığı altında kumral görünüyordu.

İhsan Ferit, bir müddet daha güvertede dolaşarak, kadını yandan ve arkadan uzun uzun seyretti.. Sonra, kadından pek de uzak olmıyan bir aralıkla o da güverteye yaslandı, ve denize bakmağa başladı.

Bu sırada, birdenbire nereden estiği pek belli olmıyan âni bir rüzgâr, kadının omuzları üzerine düşmüş olan eşarpı, İhsan Ferid'in istikametine uçurdu. İhsan Ferit, çevik bir hareketle elini uzatmasaydı, eşarp muhakkak denize uçup gidecekti. Bu, tanışmalarına bir sebep oldu.

Aradan henüz bir saat geçmeden, kırk yıllık ahbaplar gibi tatlı tatlı konuşmağa başlamışlar, biribirlerinin kim olduğunu bütün tafsilâtile öğrenmişlerdi: Kadının ismi Neclâ idi. Kahire'ye, ablasının yanına gidiyordu. Bir Mısırlı ile evli olan ablası, hemen hemen beş yıldanberi Kahire'de oturmakta imiş.. Neclâ İstanbul'da, Afyonlu genç bir tüccarla evli imiş.. Afyonlu tüccar, evlilik hayatlarının ilk birkaç ayında Neclâ'ya karşı çok iyi davrandığı halde, sonraları vaziyetini değiştirmiş.. Pek kaba davranmağa, âdi kadınlarla kendisini aldatmağa başlamış.. Kollejde okuyan, ingilizce, fransızca bilen Neclâ, bu hale daha fazla dayanamamış.. Nihayet ayrılmışlar..

İhsan Ferit, Neclâ ile konuştukça, onda, önceleri farketmediği birçok ince güzellikler keşfetti. Kadının her şeyi: İnce kumral kaşları, yüksek alnı, ortası çukur sivri çenesi, ince uzun parmakları, enerjik hareketleri, bir kelime ile her şeyi hoşuna gitmeğe başladı. Her bakımdan bu kudretli kadının, sevgisi de, dostluğu da, ihtirası da. muhakkak ki çok kuvvetli olmalı idi.

Sonra, bu kadında, İhsanFerid'in dikkatini çeken bir başka hususiyet daha vardı: İhsan Ferid'in, birçok eserlerini okuduğu, bir muharrir olduğunu öğrendiği zaman, ne, mübalâğalı bir ilgi göstermiş, ne de onun «üstat kalemini» methetmeğe kalkışmıştı. Hattâ, hattâ bütün bu konuşmaları esnasında, «değerli muharririn okuyucuları için şimdi neler hazırlamakta olduğunu» bir defa olsun sormamıştı.

***

İhsan Ferit'le Neclâ, böyle bir yolculuk esnasında, konuşulması mümkün olan her şeyden: Seyahatin güzelliğinden, mehtaplı gecelerden, Akdenizn, edebiyattan, müzikten, uzun uzun bahsettiler.. Nihayet sevgi ve kadın bahsine geçtiler..

İhsan Ferit bu mevzua a[illegible] lerini birçok eserlerinde bü[illegible] otorite ile ortaya koymuş bir adam olmasına rağmen, Neclâ, birçok sahalarda onunla, aynî fikir ve kanaatte değildi. Fakat münakaşa etmeksizin onu dikkatle dinliyor, yalnız zaman zaman, çok zekice sorulmuş bir sualle, veyahut ustaca söylenmiş bir sözle, onun fikirlerini altüst ediyordu. İhsan Ferit bu vaziyetlerde sözünü kesmek, durdurmak, yeniden fikirlerini toplamak lüzumunu duyuyor, ve söylediği sözlerin, kendisini dikkatle dinlemekte olan kadını hiç de tatmin etmediklerini ,onun, her zaman müdafaaya hazır, kendine mahsus birtakım değişmez fikirlere sahip bulunduğunu çok iyi anlıyordu.

Neclâ'nın, kocasından ayrılışı, bahis mevzuu olurken, konuşma birdenbire, evlenme ve ayrılma mevzuuna intikal etti. Oradaki koltuklardan birini Neclâ'ya takdim eden, diğerine de kendisi gömülen İhsan-Ferit, kokulu sigarasından derin bir nefes çekerek:

— Bugün büyük bir arzu ile evlenen çiftlerden mühim bir kısmının, kısa bir zaman sonra boşanmağa kalkışmaları, umumiyetle çok basit bir sebeple izah edilmektedir : Uyuşamadılar.. Yıldızları barışmadı.. Karakterleri biribirine uymadı ve işte hepsi bu kadar.. Hayır !.. Ben şahsan hiçbir zaman bu kanaatte değilim.. Kurulmuş bir yuvayı bozan, on binlerce insanın saadetini mahveden bu karışık, bu zor işi, bu kadar basit sebeplerle anlatmak, bence çok yanlış olur..

Neclâ, hafifçe kaşlarını çatarak:

— Peki beyefendi, dedi, Siz bu ihtimali hiç varid görüyor musunuz?. Biribirlerini hiç tanımıyan, tamamen ayrı ayrı şartlar altında yetişen, başka başka terbiye almış olan iki insanın birdenbire biribirile kaynaşmasını o kadar kolay mı sanıyorsunuz?..

— Devamı var —

Üçlerle Mülâkat

Davetli olduğum salonun kapısında göründüğüm sırada müthiş bir alkış tufanile karşılaştım. Her gafil ve toy muharrir gibi tabiî ben de bunu kendime sandım. Fakat, salon halkı beni nasıl tanımışlardı çabucak? diye düşünürken ayağım suya erdi. Bir de baktım ki, mikrofon başında biri şişman, ikisi sıska üç genç duruyor. Bir tanesi hayalî bir arabanın beygirlerini dizginle idare eder vaziyette, öbürü «cav, cuvv!» diye havaya tabanca atmakta, üçüncüsü ise bir cowboy yani öküz çobanı şarkısı söylemekte. Arasıra Amerikalı vahşiler gibi:

— Hiyuh, Yiiuuvvv!

Diye çığlıklar koparıyor. Meğer bu canlı tablonun adı «Texas [illegible]» imiş! Bu numaradan sonra «Telsiz Üçler» radyo istasyonlarını taklidine başladılar. Şişman olan evvelâ parazitlerin çeşitlerini sesle canlandırdı. Kendimi radyomun başında sandım. Sonra türlü istasyonları belirten şarkılar okudu:

Beni toplantıya davet eden zatı buldum:

— Tebrik ederim azizim! dedim, bu üç Amerikalıyı nasıl temin ettin? Belediye Gazinosu haber alsa dünya kadar para verir! Menecerliğe ben hazırım!

Dostum beni hayrette bıraktı:

— Yanılıyorsun birader, dedi, bunlar halis yerli malı. Gel seni takdim edeyim!

Charles Boyer'yi büyük bir muvaffakiyetle taklit eden kırmızı yüzlü genç de numarasını bitirince, dostum onlara beni, onları bana tanıttı:

— Bay Şakacı! Bunlar da İstanbul Üniversitesi Alman Filolojisi şubesinden Bay Osman (Şişman), Bay Nezih! Felsefe talebesinden Bay Mehdi!

— Teşerrüf ettim.

— Teşerrüf ettik.

Gençleri tebrik ettim. Hayretimi anladılar. Mehdi:

— Niçin şaşıyorsunuz? dedi, böyle hünerler yalnız Amerikada olmaz ya.. Biz de bu marifetleri yapabiliriz..

— Rica ederim, ben ona şaşmadım. Bilâkis, muvaffakiyetinize cidden hayranım. Tebrik ederim. Fakat yüksek tahsil talebesi olduğunuza ihtimal vermemiştim!

— Aldandığınızı görüyorsunuz ya.. Unutmayın bayım, yüksek kabiliyetler yüksek tahsille inkişaf eder..

— Peki bu, derslerinize engel olmuyor mu?

— Elbette olmuyor. Bir kere yabancı filolojileri, yani başka milletlerin dil ve edebiyatlarını takip ettiğimiz için, tersine, bu numaralar bizce faydalı bile. Ekzersiz oluyor.

— Öyle ya... Fakülteye gitmez misiniz?

Mehdi acele acele cevap verdi:

— Ayda bir de gideriz, iki ayda bir [illegible]

EDEBİYAT FAKÜLTESİNDEN ÜÇÜZLER

Nezih — Osman — Mehdi

Sonra, bektaşi hikâyesinde olduğu gibi kelimeleri uzata uzata:

— Sinemaya da akşamdaaaaaan akşama, yolumuz düşerse uğrarız.

— Başka ne yaparsınız?

— Hiç! Kabiliyetlerimizi geliştirmek için o toplantı senin, bu düğün benim gezeriz, hem hayatımızı kazanır, hem de derse çalışmış oluruz. (Nezih'i göstererek) arkadaşımız karikatür de yapar..

— Üniversitede böyle kabiliyetli gençler çok var mı?

Şişman olan, büsbütün göğsünü kabartarak Bağdat Hırsızı'ndaki iri gibi gürültülü bir kahkaha attı:

— Ne gezer bayım! dedi, maalesef Üniversite ilim adamı yetiştiriyor, bizim gibi san'atkârlar pek nadir!...

— Alman filolojisini bitirince ne yapacaksınız?

— Bitirmiyeceğiz ki?

— Efendim?

— Bitirmiyeceğiz, dedim.

Felsefe talebesi izah etti:

— Meşhur bir Fransız filozofu insanın insanlığı istidatlarının tenevvüünde ve mütemadiyen yolunu aramasındadır demiş. Üstadımız André Gide de bu fikirdedir. Bitirirsek ne olacak? Arı gibi, beygir gibi durup ayni şeyi tekrarlamakla kalacağız!. Halbuki bitirmezsek daima noksanımızı hissedeceğiz. Mükemmelleşmek için çalışacağız, bu da bize insan olduğumuzu her an hatırlatacak!

Bu yüksek felsefe karşısında söyliyecek bir şey kalmıyordu:

— O halde size karşı yapabileceğim en candan dilek sene sonunda el birliğile çakmanızdır!

Dedim ve yüksek tahsilden ziyade yüksek taklit kabiliyeti taşıyan bu üç neşeli delikanlıya veda ettim.

MUHABİR

6000 KİLO TORİK DENİZE DÖKÜLDÜ

Denizdeki — Eyvah... İnsan oğlunun eline düştünüz, gidiyorsunuz...
Ağdakiler — Merak etme... Yarın gene görüşürüz baba...

— Zeytin yağını neden Mayısın sonunda dağıtacaklar dersiz?

— Patlıcan mevsimini bekliyorlar ondan!..

Hırsız — Şu apartmandaki eşyanın kıymetine pah biçilemiyor...

Arkadaşı — Vay anasını... Neler varmış?..

Hırsız — Bütün odalarında iki üç ampul var ağabey ciğim...

Kimler N

Bahçıvan bağa bakar,
Güle, yaprağa bakar!..
Bu dünyada dost başa,
Düşman ayağa bakar!..
Kız, kadında çoraba,
Erkek, bacağa bakar!..
Gençler, çağa aldırmaz;
Yaşlı, ufağa bakar!..
Yürünecek semt budur:
Akıllı sağa bakar!..
Şaşı, göz atar sola
Bağ diye dağa bakar!..
Meşhurdur: Son deminde
Sığır bıçağa bakar!..
İlâçsız kalan hasta
Yalnız yatağa bakar!..
Tükenir grip, nezle;
Bu iş sıcağa bakar!..
Ana, çocuk doğurur,
Bu yumurcağa bakar;
Çocuk büyür, anayı
Atsın sokağa bakar!..

Düşman azarsa, millet
Tanka, uçağa bakar!..
Yani: İti ananlar
Hemen çomağa bakar!..
Vurguncular düşürsün
Bizi tuzağa bakar!..
Kurtuluş ne duaya,
Ne de adağa bakar;
Pervasız asılacak
Bir kaç alçağa bakar!..
O gün çırak patrona,
Patron çırağa bakar!..
Cezamız idam.. diye,
Hepsi toprağa bakar!..
Çünkü halk verilecek
Bir damla yağa bakar!..
Milyoner zeytin yağcı
Küp doldurmağa bakar!..
Lokantada müşteri
Bom boş tabağa bakar!..
Kirli çatal, kaşığa,
Yağlı bardağa bakar!..

MİDE — BARSAK — KARACİĞER

hastalıklarına tutulmamak için en iyi çare

TEMİZ YAĞ

kullanmaktır.

Veral

Yağ Sergisi

İstiklâl Caddesi. Parmakkapı, No. 64. Tel: 41775

ATA SÖZLERİMİZDEN

PARA ARSLANIN AĞZINDADIR.

Çapamarka

KURULUŞU 1915

BAŞ DÖNMESİ, UYKUSUZLUK, SİNİR, BAYGINLIK, ÇARPINTI HALLERİNDE

Nervital

DENİZ, HAVA, TREN SEYAHATLERİNDE MÜESSİR BİR DEVADIR.

GÖZTEPE ECZANESİ-İstanbul

İlân ve beyan ederim ki :

CİLD GIDASI OLAN BU BİOCEL CİDDEN ŞAYANI HAYRETTİR

Cildin yemek iktidarında olduğunu ispat ediyor.

Doktorum, bu hususi cild gıdasında mevcut olan Biocel'in büyük bir itina ile seçilmiş genç hayvanlardan istihsal edildiğini söyledi. Biocel cildin derinliklerine nüfuz ve genç, taze ve açık olmak için kendisine lâzım olan gıdayı temin eder. Meşhur bir Viyana üniversitesi profesörü tarafından keşfedilen bu BİOCEL (penbe renkteki) Tokalon Kremi terkibinde tam cild ensacını beslemek için icap eden miktarda mevcuttur. Akşamları yatmazdan evvel bu kremi ve sabahları da (beyaz renkteki) Tokalon Kremini kullanınız. Üç gün zarfında teninizin gayri saf maddelerinden, yüzünüzün zayıflamış ve gevşemiş adalelerinden kurtulmağa başladığını göreceksiniz. Viyana Üniversitesi hastanelerinin birinde Prof. Dr. Stejskal tarafından 55 ile 72 yaşlarındaki kadınlar üzerinde yapılan tecrübeler neticesinde yüz buruşukluklarının altı hafta zarfında kaybolduğu sabit olmuştur

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını minimilere mutlaka yediriniz. Taklitlerini almayınız.

Bahçekapı SALİH NECATİ

ismine dikkat!

Muazzam Gramerli

TEMEL İNGİLİZCE

(Esas İzah ve Tam Telâffuz)

Bu fevkalâde lisan kitabından siz de bir tane alınız. İngiliz dilini mükemmel bir surette, kolay ve çabuk olarak ancak bu eserden öğrenebilirsiniz.

Hazırlayan: Abbas TEMİZER

Fiatı: 400 Kuruş.

AHMET SAİDOĞLU KİTABEVİ

İstanbul, Cağaloğlu yokuşu, No. 17/1.

GRİPİN

BAŞ, DİŞ, NEZLE, GRİP

Nevralji, Kırıklık, Romatizma ve Bütün Ağrılarınızı Derhal keser.
İcabında Üç Kaşe Alabilirsiniz.
Taklitlerinden sakınınız.

TARİHTEN ÇİZGİLER

MİLLETİN PARACIKLARI NERELERE GİDİYOR? SARAY-I HÜMAYUNDA GÖZDELER ELMAS BEĞENİYORLAR...

— A.. a... Geçen hafta aldığım kuşun tıpkısı.,, Bunu istemem,, Şu iri pırlantalı kelebeği alayım!..
— Ben de geçende aldığım salkım küpeleri kırmıştım. Onları tamir ettirip takacağıma bu yakutları alırım!..
— Ooo.. bu çok güzel... Hem de sana çok yakıştı,, Bileziği de al da takım olsun bari!,,

FAZLA ŞİŞMANLIĞA KARŞI

RADYOKARBON

TABLETLERİ

Mide ve Barsakların Muntazam Çalışmasını Temin Eder

Bütün eczanelerde bulunur.

Umumi Neşriyat Müdürü :E. R. Uzman

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası